

[Hindkjær Pedersen.]

Konventionerne blev undertegnet af Danmarks repræsentanter i Genève i 1958. Efter at man havde justeret basislinjer i Grønland og på Færøerne, blev i 1966 det system med rette basislinjer, hvorfra det ydre territorialfarvand skal måles, indført i den øvrige del af riget. Fastlæggelsen af disse basislinjer er i nøje overensstemmelse med konventionens regler, og vi har derfor nu fundet tidspunktet rigtigt til at få konventionerne ratificeret. En lang række lande har allerede ratificeret konventionerne, bl. a. Finland, Nederlandene, England og USA, men vi mangler stadig Norge og Sverige. Det fremgår imidlertid af fremsættelses-talen, at dette i det væsentlige skyldes, at disse lande på grund af deres kyststruktur har en fra konventionen afvigende mening om dragningen af de rette basislinjer; men det er formentlig kun et tidsspørgsmål, når dette problem bliver løst, og jeg går ud fra, at også disse lande kan tiltræde konventionerne.

Den omhandlede basislinje danner den indre grænse for det ydre farvand. Den ydre grænse for dette farvand har man ikke kunnet blive enig om at fastlægge, hvilket er beklageligt. Vi følger folkerettens traditionelle regel om søterritoriets bredde, nemlig 3 sømil; Norge og Sverige ønsker bevaret den gamle nordiske grænse på 4 sømil, Middelhavslandene 6 og Sovjet 12 sømil. Heller ikke ved en ny FN-konference i 1960 opnåede man enighed om dette vigtige spørgsmål, men da man var enig på så mange andre væsentlige områder, fandt man ikke denne uenighed tilstrækkelig til at udsætte ratifikationen yderligere. Der er nu udformet særlige regler for det, man kalder den ydre zone, som rækker fra, hvor det ydre territorialfarvand ophører, og ud til 12 sømil fra basislinjen; det vil altså sige, at for os kan den ydre zone være farvandet imellem 3 og 12 sømil fra basislinjen.

Sammen med den i 1963 ratificerede konvention om den kontinentale sokkel danner de her foreliggende konventioner en helhed. Konventionen om det ydre farvand og de tilstødende zoner fastsætter regler for gennemsejlingsrettigheder og for kystlandets ret til at beskytte sig mod sikkerhedstruende gennemsejlinger. Kon-

ventionen om det åbne hav indeholder retsregler mod sørøveri, pligt til at yde nødstedte hjælp, regler om en flagstats kontrol over skibe, der fører dens flag, og regler om retten til på det åbne hav at forfølge skibe, der i territorialfarvandet har krænket et lands love.

I henhold til konventionen om fiskeri m. m. får alle lande ret til at drive fiskeri og jagt på det åbne hav, og der fastsættes regler, som gør det muligt at bevare havets rigdomskilder.

I forbindelse med Danmarks ratifikation er det tanken at rejse indsigelse over forbehold, visse lande har taget ved ratifikationen, og derfor kan det nok virke noget uheldigt, at vi også må tage forbehold. Men som det ligger herhjemme, er det vel rimeligt at tage det. Tilsyneladende er alle implicerede ministerier hørt, og med ønsket om, at vor ratifikation kan fremskynde en ratifikation også i Norge og Sverige, skal jeg på det konservative folkepartis vegne tilsige en positiv medvirken til ratificeringen.

Per Møller: Venstre kan anbefale en hurtig ratifikation af disse konventioner, og vi gør det i hovedsagen ud fra tre hensyn. For det første ydes der herved et bidrag til styrkelse af international retsorden, for det andet er det af betydning for den internationale skibsfart, og for det tredje kan konventionerne få værdi for fiskeriet.

Der er to enkelte spørgsmål, jeg gerne vil rejse og bede udenrigsministeren måske belyse nærmere. Det hedder i fremsættelses-talen, at disse konventioner ikke løser problemet om søterritoriets afgrænsning; men det siges videre, at regeringen hilser det med tilfredshed, at der ligesom er opstået et fornyet håb om, at man på international basis kan komme videre. Man ser med andre ord lidt forude omridset af en orden, hvor der bliver større overensstemmelse mellem de forskellige staters opfattelse af søterritoriets udstrækning. Jeg synes, det er et uhyre betydningsfuldt spørgsmål, der her antydes, og ville være glad, om udenrigsministeren kunne belyse det lidt nærmere.

Jeg vil dernæst også spørge, om ministeren kan belyse spørgsmålet om Norges og Sveriges holdning. Der siges, at de to lande i det hele har manglet det fornødne incitament til at tiltræde konventionerne. Ud fra